

1 KIRÁLYOK 17-22.

A Királyok 17.-ik fejezetében egy nagyon érdekes emberrel találkozunk: a tisbei Illéssel. Ő Gileádban lakott, amely a Jordántól keletre található, és a tisbei azt is jelentheti, hogy ő eredetileg nem izraelita, hanem valamely más nemzet fia volt. Ez azonban csak találgatás, biztosra nem tudhatjuk.

Nagyon érdekes karriert futott be. Az istentagadó állapotában levő északi királysághoz jön akkor, amikor az a legmélyebb pontjára süllyedt Áháb királysága és Jezabel uralkodása alatt. Ők ketten már majdnem teljesen kiirtották az országból Jehova tiszteletét, lerombolták Isten oltárait, megölték Isten prófétáit, és Baál imádatát vezették be mindenhová.

Illés ekkor jelenik meg a színen Isten üzenetével és figyelmeztetésével. Malakiásban azt a prófécíát olvashatjuk, hogy Illés vissza fog térni Izrael nemzetéhez, hogy ébredést hozzon Jézus második eljövetele előtt.

A Lukács egyben olvashatjuk, hogy amikor Zakariás pap a templomban teljesítette a papi kötelezettségeit, Gábiel angyal ott megállt az oltár mellett, és tájékoztatta Zakariást, hogy a felesége, Erzsébet öregkorára fiút fog szülni, és Gábiel azt mondta:

Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és őelőtte jár az Illés lelkevel és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkiületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.”

Itt a lényeg Illés lelke és ereje.

János evangéliumának első fejezetében eljöttek az emberek a szolgálatát végző Keresztelő Jánoshoz, és azt kérdezték tőle:

Amikor a zsidók papokat és lévitákat küldtek hozzá Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék tőle: „Ki vagy te?”

Akkor vallott, és nem tagadott. Ezt vallotta: „Én nem a Krisztus vagyok.”

Erre megkérdezték tőle: „Hát akkor? Illés vagy te?” De kijelentette: „Nem az vagyok.” - „A próféta vagy te?” Így válaszolt: „Nem.”

Ezt mondták tehát: „Ki vagy? - hogy választ adhassunk megbízóinknak: mit mondasz magadról?”

Erre ő így felelt: „Én kiáltó hang vagyok a pusztában: készítsetek egyenes utat az Úrnak, ahogyan Ézsaiás próféta megmondta.”

Keresztelő János tagadta, hogy ő lenne Illés, de az ő halála után Jézus azt mondta róla, hogy:

Bizony, mondom néktek: nem támadt asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála....

A tanítványok azonban megkérdezték: „Miért mondják akkor az írástudók, hogy Illésnek kell előbb eljönnie?”

Ő így válaszolt: „Illés valóban eljön, és helyreállít mindent.

Másszóval Malakiás prófécíája be fog teljesülni Jézus második eljövetele előtt.

Mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: így fog szenvedni tőlük az Emberfia is.”

Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.

Meg kell értsük, hogy Jézus eljövetelének két része van. Az első eljövetelének célja az volt, hogy Isten Bárányaként áldzatul adja magát bűneinkért. A második eljövetelének célja pedig az lesz, hogy

megalapítsa Isten Királyságát a földön. Mivel Krisztus is kétszer jön el, ezért az Illéssel, az előhírnökkel kapcsolatos próféciaának is két része van.

Igy Keresztelő János Illés szellemében jött el az első eljövételkor, de maga Illés lesz az előhírnök mielőtt Jézus újból eljön. Az Elváltóság hegyén azonban maga Illés is megjelent Jézussal, amikor Ő egy magas hegyre ment Péterrel, Jakabbal és Jánossal, és ott a szemük láttára elváltzott.

A Jelenések 11:2 arról ír, hogy az Úr elküldi az Ő két tanuját Izraelhez, és azok közül az egyik Illés lesz, és így fog beteljesülni Malakiás próféciaja.

Illés tehát nagyon érdekes, mert többször is megjelenik. Mivel a prófécia azt mondja, hogy Illés először el kell jöjjön, ezért a zsidók minden egyes Páska ünnepen egy üres széket állítanak az asztalhoz, és nyitva hagyják az ajtót, mert várnak Illésre, hogy eljöjjön. Így várják a Messiás eljövételének előhírnökét.

A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőben nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra.

Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje:

Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre!

A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad.

Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre.

A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ivott.

Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban.

Ekkor így szólt hozzá az ÚR igéje:

Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és lakj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad.

Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett.

A primitív kultúrákban a nők szerzik be a fát a tűzhöz: még ma is így van ez jó néhány helyen.

Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam!

Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal!

De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő ÚRra mondom, hogy nincs honnan vennem. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve ételt készítek magamnak és a fiamnak. Ha azt megesszük, azután meghalunk.

Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts!

Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki, míg az ÚR esőt nem ad a földre.

Az asszony elment, és Illés beszéde szerint járt el. És evett ő is, meg az asszony és a háza népe is minden nap.

A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki, az ÚR ígérete szerint, amit megmondott Illés által.

Isten hatalmas csodája ez, és semmi kétség sem fér hozzá. A próféta azt mondta, hogy előbb neki készítse a lepényt, és van ennek egy lelki vonzata is: életünk első gyümölcseit Istennek kell adjuk. Jézus azt mondta, hogy keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.

Ha ezt a sorrendet felborítjuk, és először más dolgokat keresünk, akkor annyira lefoglalnak majd ezek a dolgok, hogy nem lesz időnk Istenre. Ha viszont először Istennel való kapcsolatunkról gondoskodunk, akkor minden más kapcsolatunk egyensúlyba fog kerülni.

Az életem egy függőleges és egy vízszintes tengelyek mentén zajlik. A függőleges Istennel való kapcsolatomat jelenti, a vízszintes sík pedig a többi emberekkel való kapcsolataimat. Ha a függőleges tengelyem helyesen áll, ha Istennel megfelelő kapcsolatom van, akkor az életem vízszintes síkja is egyensúlyban van, másokkal jó kapcsolatom van.

Ha viszont az Istennel való kapcsolatom nincs rendben, akkor a másokkal való kapcsolatom síkja is rendtelenségben van, és állandóan azzal kell törődjek, hogy egyiktől a másikhoz rohangálva megpróbálok egyensúlyt hozni a kapcsolataimba. De mire az egyikkel egyenesbe jövök, akkorra már a másik kapcsolatom borul fel, és minden ismét összekuszálódik.

Ha azzal töltöm az időmet, hogy egyensúlyba hozzam az életemet, akkor csak a tüneteket kezelem. Ugyanolyan, mintha egy agydaganatra fájdalomcsillapítót vennék be, hogy ne érezzem annyira a fájdalmat. Mindenki áldoktor, aki csak tüneteket kezel. Ne menjetek az ilyenekhez, hisz arra van szükség, hogy kiderítsék a tünetek okát, és nemcsak Aspirinnel kezeljenek.

Az emberek nagyon gyakran csak tüneteket kezelnek a vízszintes síkon, de a valódi megoldás az, hogy először a függőleges tengellyel foglalkoznak. Először Isten országát kell keresni. Illés azt mondta, hogy neki készítsen először lepényt. Ha az asszony először magának és a fiának készítette volna el az ételt, akkor kiürült volna a lisztes fazék és az olaj is elfogyott volna, és utána éhen haltak volna.

Az Urat helyezték az első helyre, és akkor Ő gondoskodik majd az életek minden más területéről. A világon a legfontosabb kapcsolat az Istennel való kapcsolat, és semmi nem előzheti meg azt. A Vele való kapcsolat kell előnyt élvezzen minden egyéb kapcsolattal szemben, mert ettől függ a többi is. Életünk egyik legfontosabb igazsága ez: az Istennel való kapcsolatunk a legfontosabb kell legyen mindenkinek közül, mert ez fog minden nehézségen keresztül segíteni.

A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki, az ÚR ígérete szerint, amit megmondott Illés által.

Történt ezek után, hogy megbetegedett az asszonynak, a ház tulajdonosának a fia, és betegsége olyan súlyossá vált, hogy már nem is lélegzett.

Az asszony így szólt Illéshez: Mi bajod van velem, Isten embere? Azért jöttél hozzám, hogy emlékeztess bűnömre, és megold a fiamat?

Érdekes, hogy azt hitte, hogy a fia halála valamilyen kapcsolatban állt a saját bűnével.

Ő ezt mondta neki: Add ide a fiadat! És elvette az öléből, felvitte a felső szobába, ahol lakott, és az ágyra fektette.

Majd az ÚRhoz kiáltott, és ezt mondta: Istenem, URam! Még bajt is hozol erre az özvegyre, akinek én a vendége vagyok, és megölöd a fiát?!

Azután háromszor ráborult a gyermekre, és így kiáltott az ÚRhoz: Istenem, URam! Térjen vissza a lélek ebbe a gyermekbe!

Az ÚR meghallgatta Illés szavát, a lélek pedig visszatért a gyermekbe, és az föléledt.

Ekkor Illés fogta a gyermeket, levitte a felső szobából a házba, odaadta az anyjának, és ezt mondta Illés: Nézd, él a fiad!

Az asszony így felelt Illésnek: Most már tudom, hogy te Isten embere vagy, és hogy igaz a te szádban az ÚR igéje!

Hosszú idő múlva, a harmadik esztendőben, így szólt az ÚR igéje Illéshez: Menj, jelenj meg Ahábnál, mert esőt akarok adni a földre!

Ez nagyon fontos a történet folytatása szempontjából: Isten ígérte meg, hogy jönni fog az eső! Később látni fogjuk, hogy Illés a Karmel-hegyen imádkozik, hogy Isten küldje el az esőt, és kiküld egy szolgát a Földközi-tenger felőli oldalra, hogy az figyelje ha jönnek a felhők. Hétszer küldte ki a szolgát, és minden esetben ehhez az első vershez kell visszatérjünk, hogy Illés imádsága Isten ígéretére alapozódott. Isten ígéretére alapozott imádságaink biztosan megválaszoltatnak. Erre majd még visszatérünk később.

Illés tehát elment, hogy megjelenjen Ahábnál. Samáriában súlyos éhínség volt.

Ekkor Aháb hívatta Óbadjáhút, a palota felügyelőjét. Óbadjáhú igen félt az URat.

Mert amikor Jezábel megölette az ÚR prófétáit, Óbadjáhú magához vett száz prófétát, és elrejtette őket ötvenenként egy-egy barlangba, és ellátta őket kenyérrrel és vízzel.

Aháb ezt mondta Óbadjáhúnak: Menj el az országban levő minden forráshoz és minden patakhoz! Talán akad fű, és életben hagyhatjuk a lovakat és öszvéreket, és nem kell levágnunk az állatokat.

Fölosztották azért maguk között az országot, hogy ki mit járjon be. Aháb külön ment az egyik úton, Óbadjáhú is külön ment a másik úton.

Miközben Óbadjáhú úton volt, egyszer csak előtte termett Illés. Óbadjáhú fölismerte, arcra esett, és ezt kérdezte: Te vagy az, uram, Illés?

Ő így felelt neki: Én vagyok. Menj el, és mondd meg uradnak, hogy itt van Illés.

De ő ezt mondta: Mit vétettem, hogy Aháb kezébe akarod adni szolgádat, hogy megöljön?

Az élő ÚRra, Istenedre mondom, hogy nincs nép, sem ország, ahová el ne küldött volna az uram, hogy felkutasson téged. Ha azt mondták, nincs itt, akkor meg is eskette azt az országot és népet, hogy nem találtak meg téged.

És most te mondd: Menj el, és mondd meg uradnak, hogy itt van Illés!?

Megtörténhetik, hogy amikor elmegyek tőled, elragad téged az ÚR lelke, nem is tudom hová. Ha én megyek, és hírt viszek Ahábnak, ő pedig nem talál itt téged, akkor megöl engem; pedig a te szolgád féli az URat ifjúkorától fogva.

Nem mondták meg neked, uram, hogy mit tettem, amikor Jezábel öldökölte az ÚR prófétáit? Elrejtettem az ÚR prófétái közül száz embert, ötvenenként egy-egy barlangba, és elláttam őket kenyérrrel és vízzel.

Most mégis ezt mondd: Menj el, és mondd meg uradnak, hogy itt van Illés?! Ő meg fog ölni engem.

De Illés így felelt: A Seregek élő URára mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy még ma megjelenek előtte.

Elment tehát Óbadjáhú Aháb elé, hogy jelentést tegyen neki. Aháb pedig Illés elé ment.

Amikor Aháb meglátta Illést, ezt mondta neki Aháb: Te vagy az, Izráel megrontója?!

Érdekes, hogy az emberek gonosz életet élnek, de amikor a gonoszságuk beérik, akkor Istent okolják az életük nehézségei miatt. Évekkel ezelőtt látogatta egy hölgy a gyülekezetünket, és egy este elmentem hozzájuk látogatóba. A férje az ajtóban fogadott, én bemutatkoztam, és mondtam neki, hogy a felesége ott volt a múlt vasárnap a gyülekezetben és eljöttem, hogy meglátogassam a családot. A fickó elkezdett átkozódni, és és nagyon durván kiabálni kezdett, hogy tünjek el innen, pedig nem is ismert engem.

Aztán azt mondta: „Éppen most jöttem a kórházból, ahol az orvosok azt mondták, hogy a kislányomnak gyermekparalízise van.” És én tudtam, hogy már volt egy kisfiúk, aki lebénult emiatt a betegség miatt. „Ez már a második gyerekem, aki lebénul. Milyen Isten az, Aki megengedi ezt? Utálok az ilyen Istent, és nem akarok senkivel szóba állni, akinek köze van Hozzá”. És ismét átkozódni kezdett.

Azt kérdeztem tőle: „Uram, ön eddig Istent szolgálta?” Na, ez aztán végleg felbőszítette. Természetesen az derült ki a kiabálásából, hogy egyáltalán nem szolgálta Istent. „Tudok mindent, mondta, az apám lelkipásztor és keresztény otthonban nőttem fel.” És tovább ontotta a keserűségeit. Azt kérdeztem tőle:

„Ha ennyire utálja Istent, akkor miért kellene Istennek gondoskodnia a gyerekeiről? Mivel tartozik Isten magának?” Elhallgatott, de én nem mentem be a házba.

Érdekes, hogy Isten nélkül akarjuk lelélni az életünket addig, amíg egyszer csak baj következik, és akkor viszont már Őt okoljuk a nehézségekért. „Miért tette ezt Isten velem?”

Áháb is Isten prófétáját okolta a nagy szárazság miatt.

Ő így felelt: Nem én rontottam meg Izráelt, hanem te és a te atyád háza, mert elhagytátok az ÚR parancsolatait, és te a Baalokat követed.

Most azért üzenj, gyűjtsd ide hozzám az egész Izráelt a Karmel-hegyre, meg a Baal négyszázötven prófétáját az Aserá négyszáz prófétájával együtt, akik Jezábel asztaláról élnek.

Akkor elküldött Aháb Izráel fiaiért, és összegyűjtötte a prófétákat a Karmel-hegyre.

Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem.

Akkor Illés ezt mondta a népnek: Egyedül én maradtam meg az ÚR prófétájának, a Baal prófétái pedig négyszázötvenen vannak.

Adjanak nekünk két bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, vagdalják darabokra, és rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyújtsanak. Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a fahasábokra, de tüzet én sem gyújtok.

Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét, és én is segítségül hívom az ÚR nevét. Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Erre az egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így!

Ezután így szólt Illés a Baal prófétáihoz: Válasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen. És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyújtsatok!

Illés itt nyíltan kihívja a Baal prófétákat.

Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és így hívták segítségül a Baal nevét reggeltől délig: Ó Baal, felelj nekünk! De nem jött hang, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítettek.

Amikor dél lett, Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölébred.

Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér.

Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött hang; nem felelt, és nem figyelt rájuk senki.

Akkor Illés ezt mondta az egész népnek: Jöjjetek ide hozzám! És odament hozzá az egész nép. Ő pedig helyreállította az ÚR lerombolt oltárát.

Fogott Illés tizenkét követ a Jákób fiaitól származó törzsek száma szerint; Jákóbbhoz szólt így az ÚR szava: Izráel lesz a neved.

A kövekből oltárt épített az ÚR nevében, azután árkot húzott az oltár körül, amelybe két véka vetőmag elfért volna.

Azután elrendezte a fahasábokat, földarabolta a bikát, és rárakta a fahasábokra.

Majd ezt mondta: Töltsetek meg négy vödört vízzel, és öntsétek az áldozatra meg a fahasábokra! Azután ezt mondta: Ismételjétek meg! És megismételték. Újra mondta: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is megtették.

A víz már folyt az oltár körül, és az árok is megtelt vízzel.

Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: URam, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem!

Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR, vagy az Isten, és te fordítsd vissza szívüket!

Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta.

Amikor látta ezt az egész nép, arcra esett, és ezt mondta: Az ÚR az Isten, az ÚR az Isten!

Illés pedig ezt mondta nekik: Ragadjátok meg a Baal prófétáit, senki se menekülhessen el közülük! És megragadták őket. Illés levitette őket a Kísón-patak mellé, és ott lemészárolta őket.

Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél, és igyál, mert eső zúgása hallatszik.

Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé hajtotta.

Így szólt a szolgálójához: Menj föl, és tekints a tenger felé! Az fölment, és arra tekintett, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer!

Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Menj el, és mondd ezt Ahábnak: Fogj be, és menj le, míg föl nem tartóztat az eső!

Eközben az történt, hogy viharfelhők sötétítették el az eget, és nagy eső lett. Aháb harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment.

Az ÚR keze pedig Illéssel volt, és ő felövezve derekát, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.

Isten tüsszel és esővel válaszolt Illés imádságaira. De emlékezzünk arra, hogy az imádságban való bizodalom a hallgató fülből ered, abból, hogy előtte Istentől hallotta az ígéretet. Ezért a fülünk nagyon fontos szerepet játszik az imádságban. Gyakran annyira el vagyunk havazva a problémáink miatt, hogy csak rohanunk Isten elé és kiontjuk magunkból azt a sok dolgot, ahelyett, hogy először várnánk egy kicsit, a fülünket hegyezve, mert lehet, hogy van számunkra mondanivalója is.

Sok ember számára az imádság csak egy monológ, de az igazi imádság egy dialógus, egy párbeszéd kellene legyen. Istenre kell hallgassunk, meg kell hallgassuk őt úgy, hogy leülünk és csendben maradunk előtte, hogy lehetősége legyen arra, hogy szóljon hozzám. Azután én is szólhatok hozzá, és ezután szerintem ismét nagyon fontos meghallgatni, hogy mit válaszol nekem. Szeretek csendben lenni az Úr előtt, és párbeszédet folytatni Vele, hogy irányíthasson Ő engem. Mindig nagyon izgalmas, amikor Isten válaszol a kérésemre, és tanácsot ad a dolgaimmal kapcsolatban. Várjuk meg a választ, hallgassunk oda Rá!

Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt!

Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebába.

Beérseba legalább 130-140 km-re van onnan, ahonnan elindult Illés!

Legényét ott hagyta,

ő pedig elment a pusztába egynapi járőföldre. Odaérve egy rekettyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: Elég most már, URam! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél!

Amikor feldúltak és csalódottak vagyunk, akkor gyakran mondunk olyan dolgokat, amiket nem gondolunk komolyan. Utána nagyon megbánjuk, hogy gondolkodás nélkül kiengedtük a szánkon a szavakat. De jobban kellene vigyázzunk a szavainkra. Illés is ilyen állapotban szólt, mert nem kellett volna fusson ennyit, ha meg akart volna halni. Jezabel boldogan elintézte volna őt ott a helyszínen. Már csak az a tény, hogy futott, megmutatta, hogy élni akart, hogy megmeneküljön Jezabel kezéből.

Azután lefeküdt, és elaludt a rekettyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél!

Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kövön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt.

Az ÚR angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted!

Ő fölkel, evett és ivott, és annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hórebig.

A Hóreb hegy már egészen a Sínai félszigeten van, a sivatag közepén. Ezt a Sínai hegynek is nevezik, ahol annak idején Mózes Istennel találkozott, és megkapta Tőle a Tízparancsolatot.

Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés?

Illés nem értette a kérdést, mert nem arra válaszolt, hogy mit csinál, hanem azt mondta el, hogy miért van itt.

Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.

Illés túlzó helyzetelemzése ez, mivel már nagyon kimerült és reménytelen. Amikor az ember elbátortalanodik és rémületbe esik, akkor túlozni kezd, és így a helyzet a valóságnál is rosszabbnak tűnik. Ilyenkor nem is akarjuk, hogy valaki bátorítson, hanem csak szimpátiát, együttérzést akarunk. „Olyan szörnyű ez a dolog, senkinek sincs ilyen rossz dolga, mint nekem...csak egyedül én maradtam, senki más nincs igaz próféta Izraelben...”

Az ÚR ezt mondta: Jöjj ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az ÚR nem volt ott a földrengésben.

A földrengés után tűz támadt; de az ÚR nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott.

Gyakran nem halljuk meg Isten hangját, mert azt gondoljuk, hogy mennydörgő, misztikus hangon fog szólni.

Azt gondoljuk, hogy amikor Isten vezetni kezd minket, akkor már-már transzba fogunk esni, és holdkorosként halljuk a vezetést: „Most fordulj jobbra, most fordulj balra, most állj meg...” A Lélek nem így vezet. Amikor Isten vezeti az életedet mindezt olyan természetes módon teszi, hogy általában nem is vagy ennek tudatában.

Évekkel ezelőtt meghívtak Venturába, a szülőfalumban levő gyülekezetbe, hogy prédikáljak vasárnap este. Úgy döntöttem, hogy szombaton fogok utazni, este megszálok Santa Barbarában a nagynénémnél, és vasárnap jövök vissza.

Elindultam, és amikor Hollywoodban jártam a Sunset Bulevardon, akkor bevillant az agyamba, hogy milyen nagyszerű idő van, ragyogó napsütéssel. Lehajtottam hát az autópályáról a tengerparti útra, felnyitottam az autó tetejét, mert akkor éppen egy lenyitható tetős autóm volt, és élveztem Isten gyönyörű tavaszi napját. Egyszer csak megpillantottam egy autóstoppos párt, gondoltam úgyis egyedül vagyok, miért nem venném fel őket.

Elmondták, hogy éppen Montánából jöttek és munkát keresnek Kaliforniában. A srác farmer volt, és mondta, hogy nem nagyon talált munkát Los Angelesben, és most San Franciscoba indultak. Mondtam nekik, hogy San Franciscoban nem sok farmot fognak találni, hisz az ugyanolyan nagyváros, mint Los Angeles. De Los Angeles és San Francisco között sok mezőgazdasági terület van, és mondtam nekik, hogy Venturában, ahová éppen én megyek szintén nagyon sok farm és birtok van.

Aztán elkezdtem nekik bizonyoságot tenni az Úrról, és amikor Venturába értünk, úgy döntöttek, hogy ottmaradnak, és ott fognak munkát keresni. Megmutattam nekik a templomot, ahol másnap prédikálni fogok, és ők meghívtam őket az alkalomra. Elköszöntünk egymástól, majd elmentem Santa Barbarába a nagynénémhez, és nem gondoltam, hogy valaha is ismét fogunk találkozni.

A nénikém nagyon finomat főzött, és éppen vacsoráztunk, amikor csengett a telefon, és édesanyám hívott, hogy gondok vannak otthon, Santa Anaban, mert az egyik alkoholista nagybátyám, akit már egyszer kirúgtunk a házunkból, visszajött, és anyukám kétségbe volt esve, nem tudta, hogy mit csináljon vele. Úgyhogy vissza kellett menjek aznap este Santa Anaba, és ki kellett rakjam a nagybátyámat a házból az anyám érdekében.

Igy az egész Santa Barbara-i utam fölösleges volt, gondoltam. Másnap délután ismét Venturába utaztam, este a gyülekezetben prédikáltam, majd a végén többen is előre jöttek, hogy nyilvánosan is befogadják Krisztust, és ott láttam a tegnapi Montana-i párt is.

Mondtam utána nekik, hogy mennyire örülök, hogy ismét látom őket, és hogy milyen jó, hogy eljöttek. Ők pedig ragyogó arccal mondták, hogy milyen nagyszerű napjuk volt, hogy milyen nagyszerű érzés, hogy befogadták az Urat, és hogy az az ember, aki velük imádkozott az egyik farm vezetője volt, és éppen munkatársakat keresett, és ott azonnal fel is vette őket a munkára, és még lakást is kapnak a farmon. Hihetetlen, hogy Isten milyen szépen összerakta a dolgokat.

És ekkor elkezdtem gondolkozni: biztosan az Úr tette a fejembe, hogy észrevegyem a gyönyörű időt, lehajtsak a tengerparti útra, pedig mindez nagyon természetesnek tűnt, mert imádom az óceánt, és ezért nem voltam tudatában az Ő vezetésének. De az Ő Lelke irányított ehhez a párhoz, akik az Urat keresték, és teljesen nyitottak voltak arra, hogy befogadják Őt. Pedig semmilyen misztikus nem volt az Ő vezetésében, nem volt villámlás, dörgés, sem földrengés, sem semmi ehhez hasonló. Az Irás is ezt mondja itt, hogy Ő nagyon természetes hangon szól hozzánk.

Nagyon nehéz meghallani Isten hangját, amikor a föld megremeg körülöttünk, amikor az élet viharai elborítanak, amikor körülöttünk mindent pusztulás fenyeget. Gyakran le kell csendesítsük a szívünket, hogy meghalljuk Őt, el kell menjünk a viharból, a zajból, hogy egyedül legyünk, és meghallhassuk az Ő halk hangját a belsőkben, amely biztosít az Ő szeretetéről, és erőt ad a továbbiakhoz.

Ez a csendes hang olyan természetes, hogy úgy tűnik, mintha, a saját elmédből, a saját szívedből jönne, de valójában Isten szól hozzád. És nagyszerű, amikor utólag rájövünk, hogy Isten ültette a gondolatot a fejünkbe, Ő szólt hozzánk.

Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit csinálsz itt, Illés?

Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.

Még mindig nem a kérdésre válaszolt Illés, mert valójában semmit sem csinált ott, csak bújkált, és nem szolgált senkinek ott a pusztaságban. Ezért az Úr a tettek mezejére szólította őt:

Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává.

Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad helyébe!

És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg.

De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden száját, amely nem csókolta meg azt.

Elizeus azt hitte, hogy egyedül van, de az Úr azt mondta, hogy hétezer ember van még, aki hű maradt hozzá.

Amikor elment onnan, rátalált Elizeusra, Sáfát fiára, aki éppen szántott. Tizenkét iga ökör volt előtte, ő maga a tizenkettediknél volt. Amikor Illés elment mellette, rádobta a palástját.

Akkor ő otthagyta az ökröket, Illés után futott, és ezt mondta: Hadd csókoljam meg apámat és anyámat, azután követlek! Ő azt felelte: Menj, de térj vissza, mert valamit tettem veled.

Elizeus otthagyta őt, de aztán vette az egyik pár ökröt, levágta, és az ökrök szerszámánál megfőzte a húst, odaadta a népnek, és ettek. Ő pedig elindult, követte Illést, és szolgálatába állt.

Benhadad, Arám királya összegyűjtötte egész haderejét. Harminckét király volt vele lovakkal és harci kocsikkal; így vonult Samária ellen, körülzárta, és ostromolni kezdte azt.

Követeket küldött Ahábhoz, Izráel királyához a városba,

és ezt üzenté neki: Így szól Benhadad: Ezüstöd és aranyad az enyém, legszebb feleségeid és fiaid is enyéme!

Izráel királya így válaszolt: Ahogy monddod, uram, király, tied vagyok én és mindenem.

A követek megint eljöttek, és ezt mondták: Így szól Benhadad: Üzenetet küldtem neked, hogy add nekem ezüstödet, aranyadat, feleségeidet és fiaidat.

Ezért holnap ilyenkor elküldöm hozzád szolgálóimat, azok átkutatják palotádat és szolgálóid házait, és ami csak kedves a számodra, mindazt magukhoz veszik, és elhosszítják.

Akkor Izráel királya összehívta az ország véneit, és ezt mondta: Értsétek és lássátok meg, milyen rosszra törekszik ez, pedig amikor elküldött hozzám a feleségeimért, fiaimért, ezüstömért és aranyomért, nem tagadtam meg tőle.

A vének meg az egész nép ezt mondta neki: Ne hallgass rá, és ne engedj neki!

Akkor ezt mondta Benhadad követeinek: Mondjátok meg uramnak, a királynak: Mindazt megteszem, amit először üzentél szolgálódnak, de ezt a másik dolgot nem tehetem meg. A követek elmentek, és megvitték a választ.

Akkor Benhadad ezt az üzenetet küldte neki: Úgy segítsenek engem az istenek, most és ezután is, hogy Samáriának a porából még egy-egy marékkal sem fog jutni az utánam jövő hadinépek!

Izráel királya így válaszolt: Mondjátok meg neki, hogy aki kardot köt, ne kérkedjék úgy, mintha már lecsatolta volna!

Amint ezt a választ meghallotta Benhadad, aki éppen a királyokkal együtt dőzsölt a sátrakban, ezt parancsolta szolgálóinak: Sorakozzatok! És fősorakoztak a város ellen.

Akkor egy próféta lépett Aháb izráeli király elé, és így szólt: Ezt mondja az ÚR! Látod ezt a nagy tömeget? Én ma a kezébe adom ezt, és akkor megtudod, hogy én vagyok az ÚR!

Aháb ezt kérdezte: Kik által? Ő így felelt: Ezt mondja az ÚR: A tartományi vezérek katonái által. Ki kezdje meg a harcot? - kérdezte Aháb. Ő így felelt: Te magad!

Ekkor Aháb megsemmisítette a tartományi vezérek katonáit, kétszázharminckét embert, azután megsemmisítette az egész hadinépet, csupa izráelit, hétezer embert.

Amikor délben kivonultak, Benhadad már részegre itta magát a sátrakban azzal a harminckét királlyal együtt, akik segítették.

Először a tartományi vezérek katonái vonultak ki. Benhadad embereket küldött oda, s azok jelentették, hogy Samáriából emberek vonultak ki.

Ő azt mondta: Ha békés szándékkal jöttök, fogjátok el őket élve, ha pedig harcolni jöttök, akkor is élve fogjátok el őket!

Közben a tartományi vezérek katonái kivonultak a városból, utánuk pedig a haderő.

Mindenki levágta az ellenfelét, és megfutamodott Arám, Izráel pedig üldözőbe vette. Arám királya, Benhadad elmenekült lóháton a lovasokkal együtt.

Kivonult Izráel királya is, vágta a lovakat és a harci kocsikat, és nagy vereséget mért Arámra.

Akkor a próféta odalépett Izráel királya elé, és ezt mondta neki: Feszítsd meg erődet továbbra is, értsd és lásd meg, hogy mit kell tenned, mert egy esztendő múlva ismét ellened vonul Arám királya!

Arám királyának ezt mondták a szolgálói: Ezeknek az Istene a hegyek Istene, azért voltak erősebbek nálunk. De ha a síkságon ütközünk meg velük, biztosan mi leszünk az erősebbek.

Azt hitték, hogy Jehova a hegyek Istene, mert ők a saját isteneiket helyhez kötötték, de mi sose gondoljunk arra, hogy Isten csak egy bizonyos helyen van jelen. Isten mindenütt jelen van egyszerre, ezért tévedünk, ha azt hisszük, hogy Isten a mennybe üldögél. Ezért aztán nagyon távolinak tűnik, mert nem is tudjuk, hogy hol van a mennyország. Sokszor azt gondoljuk, hogy Isten a templomban található, és gyakran így kezdjük az imádságunkat: „Istenem, nagyon hálásak vagyunk, hogy ide jöhettünk a Te jelenlétedbe ma este...” Pedig az Ő jelenlétében voltunk akkor is, amikor otthon voltunk, és akkor is, amikor a gyülekezet felé utaztunk, mert nem szabadulhatunk az Ő jelenlétéből soha. A pogány elképzelés viszont helyhez kötötte az isteneket.

De ha a síkságon ütközünk meg velük, biztosan mi leszünk az erősebbek.

Tégy azért a következőképpen: Távolítsd el mindegyik királyt, és helytartókat nevezz ki a helyükre!

Azután szervezz magadnak olyan haderőt, amilyent elvesztettél, továbbá ugyanannyi lovat és harci kocsit, mint amennyi volt! Azután ütközzünk meg velük a síkságon, és biztosan mi leszünk az erősebbek.

Benhadad hallgatott a szavukra, és úgy tett.

Egy esztendő múlva Benhadad megszemlélte az arámokat, azután Áfék ellen vonult, hogy megütközzék Izráellel.

Izráel fiait is megszemléltek, ellátták őket élelemmel, és így indultak az arámok ellen. Izráel fiainak a tábora olyan volt azokkal szemben, mint két kis kecskenyáj, az arámok viszont ellepték a földet.

Akkor előlépett az Isten embere, és ezt mondta Izráel királyának: Így szól az ÚR: Mivel azt mondták az arámok, hogy az ÚR a hegyek istene, de a völgyeknek nem istene, azért ezt az egész nagy tömeget a kezébe adom, és akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR.

Az egészben az az érdekes, hogy annak ellenére, hogy Aháb nagyon gonosz volt, és Isten ellen fordult, Isten mégis beszélt hozzá. Ha hátat is fordítanál Istennek, és a saját utadon indulsz, Isten akkor is beszélni fog hozzád, nem fog megtagadni csak úgy, és nem fog elengedni, annak ellenére, hogy te megtagadtad Őt. Aháb is már rég elfordult Tőle, de Isten még mindig beszélt hozzá.

Hét napig táboroztak egymással szemben, a hetedik napon azután csatára került sor. Izráel fiai levágtak százezer arám gyalogost egyetlen napon.

A megmaradtak Áfék városába menekültek, de a várfal rászakadt a megmaradt huszonhétezer emberre. Benhadad is a városba menekült, és szobáról szobára bujkált.

A szolgálói ezt mondták neki: Azt hallottuk, hogy Izráel házának a királyai könnyörületes királyok. Vegyünk zsákruhát a derekunkra és kötelet a fejünkre, úgy menjünk Izráel királya elé: talán életben hagy téged.

Zsákruhát öltöttek tehát a derekukra, a fejükre pedig kötelet, és úgy mentek oda Izráel királyához. Így szóltak: Szolgád, Benhadad ezt üzeni: Hagyj életben engem! Aháb megkérdezte: Hát él még? Testvérem ő!

Az emberek jó jelnek vették ezt, sietve bizonygatták, és mondták: Igen, a te testvéred Benhadad! Ő ezt mondta: Menjetek, hozzátok ide! Benhadad kijött hozzá, ő pedig harci kocsijára állította.

Benhadad ezt mondta neki: Visszaadom azokat a városokat, amelyeket apám elvett a te apádtól, és rendez be magadnak bazárutcákat Damaszkuszban, amilyeneket az én apám rendezett be Samáriában! Én pedig - felelte Aháb - szövetséggel bocsátlak el téged. Szövetséget kötött tehát veled, és elbocsátotta őt. Egy prófétatanítvány ezt mondta társának az ÚR parancsára: Üss meg engem! De az az ember nem akarta megütni.

Akkor ezt mondta neki: Mivel nem hallgattál az ÚR szavára, egy oroszlán terít le téged, amint eltávozol tőlem. Miután eltávozott tőle, rá is talált egy oroszlán, és leterítette.

Talált azután egy másik férfit, és ezt mondta: Üss meg engem! Ez a férfi úgy megütötte, hogy meg is sebesült.

Akkor elment a próféta, és várt a királyra az úton, de felismerhetetlenné tette magát egy kötéssel a szemén.

Amikor a király arra ment, ő így kiáltott a királyhoz: Szolgád részt vett az ütközetben, és egyszer csak odafordult hozzám valaki, odahozott egy embert, és ezt mondta: őrizd ezt az embert! De ha nem vigyázol rá eléggé, életeddel felelsz az életéért, vagy fizetsz egy talentum ezüstöt.

Szolgádnak azonban itt is, ott is akadt tennivalója, az az ember pedig eltűnt. Izráel királya ezt mondta neki: Ez a te ítéleted, magad döntöttél!

Ekkor az gyorsan levette szeméről a kötést, Izráel királya pedig fölismerte, hogy a próféták közül való.

A próféta ezt mondta neki: Így szól az ÚR: Mivel kiengeded kezedből azt az embert, akit én kiirtásra szántam, életéért életeddel, népéért népeddel felelsz!

Izráel királya ezután elkeseredve és haragosan hazament, és megérkezett Samáriába.

Ezek után a következő dolog történt: A jezréeli Nábótnak szőlője volt Jezréelben, Samária királyának, Ahábnak a palotája mellett.

Egyszer Aháb így szólította meg Nábótot: Add nekem a szőlődet, hadd legyen az veteményeskertem, mert közel van a házamhoz! Adok helyette jobb szőlőt, vagy ha jónak látod, pénzben adom meg az árát.

Nábót így felelt Ahábnak: Az ÚR őrizzen meg attól, hogy odaadjam neked atyai örökségemet!

Aháb elkeseredve és haragosan ment haza a válasz miatt, amelyet a jezréeli Nábót adott neki, amikor ezt mondta: Nem adom neked atyai örökségemet. Lefeküdt az ágyára, arcát befelé fordította, és nem evett semmit.

A felesége, Jezábel azonban odament hozzá, és így szólt: Min keseredett el úgy a lelked, hogy semmit sem eszel?

Ő így válaszolt: Beszéltem a jezréeli Nábóttal, és azt mondtam neki, hogy adja nekem a szőlőjét pénzért, vagy ha úgy tetszik neki, szőlőt adok helyette. De ő azt mondta: Nem adom neked a szőlőmet.

A felesége, Jezábel ezt mondta neki: Hát nem te uralkodsz most Izráelben? Kelj föl, egyél, és légy jókedvű! Majd én megszerzem neked a jezréeli Nábót szőlőjét.

Ekkor leveleket írt Aháb nevében, lepecsételte annak gyűrűjével, és elküldte a leveleket azoknak a véneknek és nemeseknek, akik Nábóttal egy városban laktak.

A levelekben ezt írta: Hirdessetek böjtöt, és ültessétek Nábótot a nép élére.

Vele szembe pedig ültessetek két hitvány embert, akik így tanúskodjanak ellene: Átkoztad Istent és a királyt! Azután vigyétek ki, és kövezzétek agyon.

A város polgárai, a vének és a nemesek, akik abban a városban laktak, úgy is tettek, ahogyan Jezábel megüzente nekik, és ahogyan a nekik küldött levelekben írta.

Böjtöt hirdettek, és Nábótot a nép élére ültették.

Odajött a két hitvány ember is, leültek vele szemben, és ezek a hitvány emberek így tanúskodtak Nábót ellen a nép előtt: Átkozta Nábót Istent és a királyt! Ezért kivitték őt a városból és agyonkövezték.

Azután ezt az üzenetet küldték Jezábelnek: Agyonkövezték Nábótot.

Amikor Jezábel meghallotta, hogy agyonkövezték Nábótot, így szólt Jezábel Ahábhhoz: Kelj föl, vedd birtokba a jezréeli Nábót szőlőjét, amelyet nem akart pénzért neked adni, mert nem él már Nábót, hanem meghalt.

Amikor Aháb meghallotta, hogy Nábót meghalt, fölkelte Aháb, lement a jezréeli Nábót szőlőjébe, és birtokba vette azt.

Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez:

Eredj, menj el Aháb izráeli király elé, aki Samáriában lakik, de most éppen a Nábót szőlőjében van, ahová azért ment, hogy birtokba vegye.

Így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Öltél, és még birtokot is szereztél? Azután így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Ahol a kutyák felnyalták Nábót vérét, ugyanott nyalják fel a kutyák a te véredet is!

Aháb így felelt Illésnek: Rám találtál, ellenségem?! Ő ezt mondta: Rád találtam, mivel arra adtad magad, hogy olyat tégy, amit rossznak lát az ÚR.

Ezért én veszedelmet hozok rád, és kisöpörlek téged. Kiirtom Izráelből Aháb férfi utódait, apraját-nagyját!

Olyanná teszem házadat, mint Jeroboámnak, Nebát fiának a házát, és mint Baasának, Ahijjá fiának a házát a bosszantásért, mert felbosszantottál, és vétekbe vitted Izráelt.

Jezábelről pedig így szól az ÚR: A kutyák eszik meg Jezábelt Jezréel falánál!

Aki Aháb hozzátartozói közül a városban hal meg, azt a kutyák eszik meg, aki pedig a mezőn hal meg, azt az égi madarak eszik meg.

Nem volt senki más olyan, aki annyira ráadta volna magát annak a cselekvésére, amit rossznak lát az ÚR, mint Aháb, mert félrevezette a felesége, Jezábel.

Igen utálatos dolgokat művelt, követte a bálványokat egészen úgy, ahogyan az emóriak tették, akiket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől.

Amikor Aháb meghallotta ezeket a szavakat, megszagatta ruháját, a testére zsákruhát öltött, böjtölt, zsákruhában is hált, és csöndesen járt-kelt.

Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez:

Látod, mennyire megalázta magát előttem Aháb? Mivel megalázta magát előttem, az ő idejében nem hozom rá azt a veszedelmet; majd csak a fia idejében hozok veszedelmet a házára.

Három esztendeig nyugton maradtak: nem volt háború Arám és Izráel között.

A harmadik esztendőben, amikor Jósáfát, Júda királya elment Izráel királyához, így szólt Izráel királya a szolgálóihoz: Jól tudjátok, hogy Rámót-Gileád a mienk, és mi mégis tétlenkedünk, ahelyett hogy visszavennénk Arám királyától!

Jósáfától pedig ezt kérdezte: Eljössz-e velem harcolni Rámót-Gileáért? Jósáfát így felelt Izráel királyának: Elmegyek, akárcsak te, az én népem, akárcsak a te néped, az én lovasságom, akárcsak a te lovasságod.

De Jósáfát ezt mondta Izráel királyának: Kérdezd meg előbb az ÚR igéjét!

Izráel királya ezért összegyűjtötte a prófétákat, mintegy négyszáz embert, és ezt kérdezte tőlük: Elmenjé-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyek róla? Ők így feleltek: Vonulj föl, mert az ÚR a király kezébe adja azt!

Jósáfát azonban ezt mondta: Nincs itt az ÚRnak több prófétája, akit megkérdezhetnénk?

Izráel királya így felelt Jósáfátnak: Van még egy férfi, aki által megkérdezhetjük az URat, de én gyűlölöm őt, mert sohasem prófétál nekem jót, hanem csak rosszat. Míkájehú, Jimlá fia az. Jósáfát erre így szólt: Ne mondjon ilyet a király!

Ekkor Izráel királya odahívta egyik udvari emberét, és ezt mondta: Siess Míkájehúért, Jimlá fiáért!

Izráel királya és Jósáfát, Júda királya ott ült díszruhába öltözve, mindegyik a maga trónján, Samária kapubejáratánál a téren, a próféták pedig mind ott prófétáltak előttük.

Cidkijjá, Kenaaná fia vasszarvakat készített magának, és ezt mondta: Így szól az ÚR: Ezekkel ökleled Arámot, míg csak el nem pusztítod.

A próféták mindnyájan így prófétáltak: Vonulj föl Rámót-Gileád ellen, és sikerrel jársz! Az ÚR a király kezébe adja azt.

A követ pedig, aki elment, hogy elhívja Míkájehút, így szólt hozzá: Nézd, a próféták egyhangúlag jót ígérnek a királynak, legyen azért a te beszéded is olyan, mint az övék, ígérj jót!

De Míkájehú így felelt: Az élő ÚRra esküszöm, hogy csak azt fogom mondani, amit az ÚR mond nekem.

Amikor a királyhoz érkezett, a király megkérdezte tőle: Míkájehú! Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyünk róla? Ő így felelt neki: Vonulj föl, és járj szerencsével! Az ÚR a király kezébe adja azt.

Bizonyára nagyon irónikusan válaszolt, mert a király rájött, hogy nem őszintén beszél.

A király azonban ezt mondta neki: Hányszor eskettelek meg, hogy csak igazat mondj nekem az ÚR nevében?!

Erre így felelt: Láttam egész Izráelt szétszóródva a hegyeken, mint egy nyájat, amelynek nincs pásztora. Az ÚR pedig ezt mondta: Nincs ezeknek gazdájuk, térjen haza mindenki békével!

Másszóval ez Áháb halálát jelenti, mert a nyáj pásztor nélkül, Izrael Áháb nélkül.

Ekkor Izrael királya így szólt Jósáfáthoz: Ugye megmondtam neked, hogy nem prófétál ez nekem jót, csak rosszat?

Míkájehú pedig ezt mondta: Halld meg az ÚR igéjét! Láttam az URat trónján ülve, és az egész mennyei sereg ott állt a jobbján és balján.

És ezt mondta az ÚR: Ki fogja rászedni Áhábót, hogy felvonuljon és elessék Rámót-Gileádnál? Erre az egyik ezt mondta, a másik azt mondta.

De előlépett egy lélek, megállt az ÚR előtt és így szólt: Majd én rászedem őt! Az ÚR ezt kérdezte tőle: Hogyan?

Az így felelt: Elmegyek és hazug lélek leszek minden prófétája szájában. Az ÚR pedig így szólt: Így csakugyan rá tudod szedni. Menj és tégy így!

Ez Míkájehú mennyei látomása. Miért bízna meg Isten egy hazug lelket? Nem tűnik ez teljesen világosnak. Valahogy nem jut túl sokszor eszünkbe, hogy a Sátán egy bizonyos módon Isten szolgálja. Ő Isten céljait szolgálja, és Isten ezért engedi meg, hogy munkálkodjon. A Sátán a szabad akaratából tevékenykedik, de a végső felügyelet Istené. Tragikusan tévedünk, amikor arra gondolunk, hogy a Sátán Isten ellentettje. Ez nem így van.

Isten egy örökkévaló, teljhatalmú lény. A Sátán egy teremtett lélek angyali tisztségben. Ha tehát a Sátán ellentettjét keressük, akkor az talán lehet Mihály arkangyal, de a Sátán semmiképpen sem jut Isten közelébe, mert Isten teljes fennhatósága alatt áll, és Isten által korlátozott értelme, képessége és hatalma van. Jóbval kapcsolatban olvashattuk, hogy a Sátán panaszkodik arra, hogy Isten védőgyűrűt helyezett Jób köré, és ezért nem tud a közelébe férközni. A Sátán szabadsága Isten által korlátozott, és Isten céljait szolgálja. Ezért Isten felhasználhatja a Sátánt vagy az ő alattvalóit arra, hogy a saját terveit valósítsa meg általuk. Ez egy ilyen eset Áhábbal kapcsolatban.

Ekkor odalépett Cidkijjá, Kenaaná fia, arcul ütötte Míkájehút, és ezt mondta: Talán eltávozott tőlem az ÚR lelke, és csak veled beszél?

Míkájehú így felelt: Majd meglátod azon a napon, amikor szobárol szobára mész, hogy elrejtőzz.

Akkor ezt parancsolta Izrael királya: Fogd Míkájehút, vidd Ámón városparancsnokhoz és Jóás királyfihoz,

és mondd: Ezt parancsolja a király: Vessétek börtönbe, és szűkösen tápláljátok kenyérrel és vízzel, amíg békében vissza nem térek!

Míkájehú így szólt: Ha csakugyan békében térsz vissza, nem az ÚR beszélt általam! Majd ezt mondta: Hallja meg ezt az egész nép!

Azután fölvonult Izrael királya és Jósáfát, Júda királya Rámót-Gileád ellen.

Izrael királya ezt mondta Jósáfátnak: Én álruhába öltözöm, és úgy megyek a csatába, te azonban öltözz a magad ruhájába! Izrael királya tehát álruhába öltözött, és úgy ment a csatába.

Arám királya pedig ezt parancsolta a harci kocsik parancsnokainak, akik harmincketten voltak: Ne támadjatok meg se kicsit, se nagyot, csak Izráel királyát!

Amikor a harci kocsik parancsnokai meglátták Jósáfátot, ezt mondták: Csak ő lehet Izráel királya. Ellene fordultak tehát, hogy megtámadják. Jósáfát azonban kiáltozott.

Ekkor a harci kocsik parancsnokai látva, hogy nem ő Izráel királya, elfordultak tőle.

Egy ember pedig találomra meghúzta íját, és eltalálta Izráel királyát a szíj és a páncél között. Ekkor megparancsolta a kocsi hajtójának: Fordulj meg és vigyél ki a táborból, mert megsebesültem!

Mivel azonban az ütközet egyre hevesebb lett azon a napon, a királynak állva kellett maradnia harci kocsijában az arámokkal szemben. Estére azután meghalt, mert a vére elfolyt sebéből a harci kocsi belsejébe.

Napnyugtakor ez a kiáltás szaladt végig a táboron: Mindenki a városába! Mindenki a hazájába!

Így halt meg a király, és miután Samáriába érkeztek, eltemették a királyt Samáriában.

A harci kocsit Samária tavában mosták le, a kutyák nyalták a véré, és parázna nők mosakodtak ott, az ÚR igéje szerint, ahogyan megmondotta.

Ahábnek egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, az elefántcsont palota, amelyet építtetett, és mindazok a városok, amelyeket felépíttetett, le vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben.

És pihenni tért Aháb őseihez és a fia, Ahazjá lett utána a király.

Nagyon érdekes, hogy Meggídóban, amely egyik Aháb által újjáépített város volt, az ásatások során 20 különböző városszintet találtak. Amikor a város elpusztult, mindig úgy építették újjá, hogy a romokra újabb épületeket húztak fel. Az archeológusok így be tudják azonosítani a korokat, amikor a szintek épültek. Aháb idejében a Baál temploma mellett több száz gyermekcsonttal tele kancsót találtak, akiket a szüleik a Baál-imádat közben áldoztak fel. Ez volt az a vallás, amelyet Jezabel újraélesztett Izraelben. Ebből aztán megérthetjük, hogy Isten miért akarta eltörölni a föld színéről ezt a szörnyű vallási rendszert.

Most visszatérünk a déli királyságba, ahol Josafát uralkodott.

Jósáfát, Ászá fia Ahábnek, Izráel királyának a negyedik évében lett Júda királya.

Harmincöt éves volt Jósáfát, amikor király lett, és huszonöt évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Azúbá volt, Silhi leánya.

Mindenben apjának, Ászának az útján járt, nem tért le róla. Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR.

Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép továbbra is áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon.

Jósáfát békeségben élt Izráel királyával.

Jósáfát egyéb dolgai és hőstettei, amelyeket véghezvitt, és hogy hogyan hadakozott, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.

Kisöpörte az országból a férfitparáznák maradványát, akik még megmaradtak apjának, Ászának az idejéből.

Edómban akkor nem volt király, csak királyi helytartó.

Jósáfát csináltatott Tarsis-hajókat, hogy aranyért menjenek Ófírba, de nem tudtak elmenni, mert a hajók összetörtek Ecjón-Geberben.

Akkor ezt mondta Ahazjá, Aháb fia Jósáfátnak: Hadd menjenek el szolgálaim a te szolgáliddal a hajókon! De Jósáfát nem engedte.

Jósáfát pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé, ősatyjának, Dávidnak a városában. Fia, Jórám lett utána a király.

Ahazjá, Aháb fia Jósáfátnak, Júda királyának a tizenhetedik évében lett Izráel királya Samáriában, és két évig uralkodott Izraelben.

Azt tette, amit rossznak tart az ÚR, mert apjának és anyjának az útján, meg Jeroboámnak, Nebát fiának az útján járt, aki vétekbe vitte Izráelt.

A Baalt tisztelte, őt imádta és bosszantotta az URat, Izráel Istenét egészen úgy, ahogyan apja tette.

